

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Ο «μύθος» τόν οποίο οι «σειρήνες» τών ναρκωτικῶν ἔχουν πλῆξει γύρω ἀπό αὐτά, ἔχει ἀποκαλυφθεῖ κατὰ τόν πλῆον δραματικό τρόπο. Ὁ «μανδύας τῆς μαγείας» τους ἀπεδείχθη ἀπατηλός. Οἱ «τεχνητοί παράδεισοι τών ἀναπληρωματικῶν ἱκανοποιήσεων» ὀδήγησαν σέ μιά «τοξική χανασάν», σέ ἕναν «ἀδηφάγο μινώταυρο», σέ ἕνα παιχνίδι πού τό ὄνομά του εἶναι «θάνατος», παλεύοντας ἀνάμεσα στή «Σκύλλη» καί τή «Χάρυβδον», μέσα σέ μιά ἀπερίγραπτη δυστυχία «μακρᾶς καί ἐπώδυνης αὐτοκτονίας» μέ καταρράκωση κάθε ἀνθρώπινος ἀξιοπρέπειας.

Οἱ διαστάσεις τοῦ προβλήματος, παγκοσμίως, εἶναι τεράστιες καί συνεχῶς διογκούμενες ὥστε νά ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μείζονα κοινωνικά προβλήματα. Δυστυχῶς, τώρα πλῆον καί στή χώρα μας.

Προσπάθειες ἀντιμετωπίσεώς του

Ὅλες οἱ σχετικές προσπάθειες ἀναφέρονται σέ ἐνέργειες ἐκ τών ὑστέρων, ἀφοῦ τό πρόβλημα ἔχει πλῆον δημιουργηθεῖ. Ἡ δίωξη («ἀλλοίμονο ἂν δέν ὑπῆρχε καί αὐτή», ὅπως ὑποστηρίζεται ἀπό πολλούς) οἱ νόμοι ἢ οἱ θεραπευτικές προσπάθειες, ἀκολουθοῦν... «κατόπιν ἑορτῆς», κατὰ προσφυῆ λαϊκή ἔκφραση.

—Ἡ «ἀποποινικοποίηση» γιά μείωση τῆς «παραβατικότητας», ἢ πρὸς «ὀμαλοποίηση» τοῦ προβλήματος, ἀποτελοῦν εἰσαγωγή καί στή χώρα μας ξενόφερτων ἐπινοήσεων πρὸς κάμψη τών ἀντιστάσεων, σωστή «κερκόπορτα» γιά τήν ἀνεξέλεγκτη εἰσβολή καί στή χώρα μας τών ἐμπόρων ναρκωτικῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἔαν αὐτό συμβαίνει ἠθελημένα, ἀπερίσκεπτα ἢ ἀπό λανθασμένες ἐκτιμήσεις. Εἶναι γνωστό δέ ὅτι, ὅπου ἐφαρμόσθηκε «α-

λήρωση» τῶν νόμων, ἐκεῖ ἡ κατάσταση ἐπιδεινώθηκε καί ἀκολούθησαν αὐστηρότεροι νόμοι, π.χ. Ἰσπανία, Ὑορεγκον Η.Π.Α. Καί μάλιστα, «ὅσο αὐξάνεται τό κόστος τῆς παρανομίας τόσο λιγότερες παράνομες πράξεις διαπράττονται».

–Ἡ διάκριση τῶν ναρκωτικῶν σέ «μαλακά» καί «σκληρά» εἶναι παραπλανητική, διότι ἀφορᾷ στό ἡπιότερο σύνδρομο στερήσεως καί μόνον τό σωματικό. Ἐνῶ τό κύριο πρόβλημα μέ τά ναρκωτικά εἶναι ἡ ψυχική ἐξάρτηση καί ἡ ὑποδοὺλωση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου σέ αὐτά. Γιά τοῦτο, ἀλλήωστε, ὡς πλεόν δόκιμος θεωρεῖται ὁ ὅρος «ἐξαρτησιογόνες οὐσίες», ἀντί γιά «ναρκωτικά». Παράδειγμα ἀπλό αὐτό τῆς κοκαΐνης, πού παρουσιάζει ἐπίσης ἡπιο σωματικό στερητικό σύνδρομο. Μήπως θά ζητήσουν ἄραγε αὔριο μέ τό ἴδιο σκεπτικό τήν ἀποποινικοποίηση καί αὐτῆς ἢ τήν ἀνοχή τῆς χρήσης; Ἡ μήπως ἀγνοοῦν τό γεγονός ὅτι ὡς καί τό 98 τοῖς ἑκατό τῶν ἠρωινομανῶν μπῆκαν στό «ἰούκι» τῶν ναρκωτικῶν ἀρχίζοντας μέ τά «μαλακά», χασίς καί μαριχουάνα.

Ἄσφαλῶς ἐπίσης πρέπει νά ἀνησυχεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τό 1998 ἤδη τό Διεθνές Παρατηρητήριο Ναρκωτικῶν ἀνέφερε 8 ἑκατομμύρια (8.000.000) ἐξαρτημένους στήν ἠρωίνη, 13 ἑκατομμύρια (13.000.000) στήν κοκαΐνη καί 140 ἑκατομμύρια (140.000.000) στά «μαλακά» χασίς καί μαριχουάνα μέ μεγαλύτερη μάλιστα διόγκωση τῶν δεικτῶν ἔκτοτε, ἰδίως σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στά τελευταῖα. Αὐτά δέ εἶναι, ἀποδεδειγμένως, ἡ «θύρα εἰσόδου» στά «σκληρά».

–Ἡ χορήγηση ναρκωτικῶν σέ ὄσους –ὅπως ἴνεε– τά «ἔχουν ἀνάγκη» ἢ τά

«χρειαζονται», ὥστε νά «μειώνεται ἡ βλάβη» ἀπό αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπιλέξει αὐτόν τόν τρόπο ζωῆς– χωρίς νά ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀπεξάρτησή τους– γιά τό πλεῖστο ἄλοπον τῶν περιπτώσεων σημαίνει ἐγκατάληψη σέ μιά περιθωριοποίηση ἢ, σέ τελική ἀνάληψη, στούς ἐμπόρους τῶν ναρκωτικῶν, ἐφ' ὅσον ὁ βαθμός τῆς ἐξάρτησης ἀπό τό ναρκωτικό συνεχῶς θά αὐξάνεται ἰδίως καί τῆς ἀνταπυσσομένης περαιτέρω ἀντοχῆς στή δράση τῆς οὐσίας, ὡς τή μή ἀναστρέψιμη πορεία πρὸς τό θάνατο. Εἶναι κι αὐτό ἕνας τρόπος μέ τόν ὁποῖο... «καθαρίζει» ὁ τόπος ἀπό αὐτούς, ὅπως ἐπίσης ἐλέχθη. Τό σύστημα αὐτό πάντως ἐφαρμόσθηκε καί ἀπέτυχε: Ἀγγλία 1959, Σουηδία 1965, Δανία 1971 κ.ἄ. ἢ στίς Τοπικές Αὐτοδιοικήσεις: Φραγκφούρτη, Λίβερπουλ, Μάντσεστερ, Ζυρίχη κ.ἄ.

–Τά «ὑποκατάστατα» εἶναι οὐσίες πρὸς ἀντικατάσταση ἀλλήλων πού ἀφαιροῦνται. Γιά τή μορφίνη καί τήν ἠρωίνη «ὑποκατάστατα» εἶναι ἡ μεθαδόνη καί τά νεότερά της, μεθαδόλη καί πολυαμιδόνη. Εἶναι καί αὐτές ἐξαρτησιογόνες ἀλλήλα μέ μιά ἡπιότερη ἐξάρτηση.

Χρησιμοποιοῦνται «θεραπευτικῶς» γιά τήν ἀπεξάρτηση ἀπό τή μορφινο-ἠρωινομανία ἢ ὡς «θεραπεία συντηρήσεως» γιά ὄσους δέ θέλουν ἢ δέν μποροῦν νά ἀπεξαρτηθοῦν. Ἡ συμβολή τους στήν ἀντιμετώπιση τῆς βαρεῖας μορφινο-ἠρωινομανίας εἶναι πολὺτιμη. Ἀλλῆλα μόνον αὐτῆς. Διότι γιά ὅλα τά ναρκωτικά ἡ ἐξαρτησιογόνα δέν ὑπάρχουν ὑποκατάστατά τους.

Ἀπό τά ἀνωτέρω γίνεται ἐμφανές ὅτι τά προτεινόμενα πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος εἶναι εἴτε ἐλλειπῆ, εἴτε ἀτελῆ, εἴτε

άνεπαρκή, είτε ακόμη και λανθασμένα. Τότε όμως, τί απομένει;

Ἡ πρόληψη

Ὁ ἰατρικός «ἀφορισμός» ... «κάληλιον τό προλαμβάνειν τοῦ θεραπεύειν» στό θέμα τῶν ναρκωτικῶν σημαίνει καί τό νά προλάβεις τό θάνατο πού καταδοκεῖ μέ κάθε ἐπόμενη δόση. Δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνημέρωση, στήν ὁποία καί μόνον, ἡ κυρίως, περιορίζεται ὁ Ν. 2161, ἄρθρο 8 γιά τήν πρόληψη. Βεβαίως νάί στήν ἐνημέρωση ἡ ὁποία μάλιστα πρέπει νά εἶναι ἡ κατάλληλη, ἀνάλογα μέ τήν κάθε ὁμάδα στήν ὁποία ἀπευθύνεται, μέ τήν ἡλικία καί τό μορφωτικό της ἐπίπεδο, νά εἶναι εἰληκρινής, ἀκριβής, μεθοδική, πλήρης, χωρίς ὑπερβολές, πού δέν θά τρομοκρατεῖ οὔτε θά ὑποβιβάζει τή σημασία τοῦ προβλήματος μέ «ἀθωοποιήσεις», θά ἀπευθύνεται στή λογική ὥστε νά πείθει, χωρίς νά ἐξάπτει τή φαντασία ἢ νά διεγείρει τήν περιέργεια γιά μιᾶ «δοκιμή». Ὅσο ὅμως σωστά καί νά γίνεται, ἡ ἐνημέρωση μόνη δέ φθάνει γιά τήν πρόληψη. Διότι πρόληψη σημαίνει καί:

Νά προλάβεις ἢ νά προστατεύσεις κάποιον ἀπό τό νά γίνει εὐάηλος ἢ νά θελήσει νά γίνει χρήστης. Νά προλάβεις τόν εὐάηλο ἢ τόν ὑψηλοῦ κινδύνου ἀπό τό νά γίνει χρήστης. Νά ἐμποδίσεις τό «βαποράκι» νά μυήσει καί ἄλλους στά ναρκωτικά. Ἀκόμη νά προλάβεις τόν τοξικομανῆ ἀπό τό νά γίνει ἐγκληματίας γιά τή δόση του. Ἄλλιά νά βοηθήσεις καί τόν ἀποθεραπευθέντα ἢ ἀπεξαρτηθέντα νά ἐπανεταχθεῖ στήν κοινωνία, διότι διαφορετικά αὐτός θά ξανακυλίσει. Γιά νά ἀποδώσει

πάντως ἡ πρόληψη χρειάζεται νά ἀντιμετωπίζονται ἀποτελεσματικά οἱ λόγοι καί οἱ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι συμβάλλουν στή ροπή ἢ προκαλοῦν τήν ψυχική διάθεση γιά χρήση ναρκωτικῶν.

Τά προγράμματα πρόληψης ἀναθεωροῦνται συχνά, διότι δέν ἀποδίδουν, ἐφ' ὅσον δέν δίδεται ἡ δέουσα σημασία στόν παράγοντα ἄνθρωπος, στή διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας ἐκείνης μέ τήν ὀρθή κρίση γιά σωστές ἀποφάσεις, ἰκανῆς γιά ἀνάληψη εὐθυνῶν, μέ τά κατάλληλα ἐφόδια γιά τόν ἀγῶνα στή ζωή, στήν ὁποία δέν μᾶς ἔρχονται ὅλα ὅπως τά θέλουμε ἢ ἐπιθυμοῦμε. Καί πρέπει νά μάθουμε καί νά χάνουμε στή ζωή. Χρειάζεται, μέ ἄλλα λόγια, ἡ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ νέου ἀνθρώπου μέ ἐφόδια ψυχικά καί πνευματικά τέτοια ὥστε νά ἀντέχει στίς δυσκολίες καί τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς, πού δέν θά ἀπογοστεύεται εὐκολα καί δέν θά ὑπάρχει καιρός γιά νά στήνει «εὐήκοον οὖς» στίς σειρῆνες τῶν ναρκωτικῶν. Προφανῆς, ἐπομένως, ἐξ αὐτῶν ὁ ρόλος τῆς παιδαγωγικῆς καί τοῦ σχολείου.

Ἡ Ἐκκλησία στήν πρόληψη

Ἡ Ἐκκλησία ὡς τρόπος ζωῆς ἐμπνέει τοὺς ἀνθρώπους στή διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα τους μέ ἥθος, ἠθικές ἀρχές καί ἀξίες πού δίνουν νόημα στή ζωή τους, μέ ἰδεώδη καί ἰδανικά βάσει τοῦ κοσμοθεωριακοῦ τους προσανατολισμοῦ καί τά «πιστεύω» τους στίς Αἰώνιες Ἀλήθειες, πού διαθέτουν κύρος καί ἀξιοπιστία, χωρίς οὐδέποτε νά ἀπογοστεύουν, διότι «πιστός - ἀξιόπιστος - ὁ Θεός». Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, κι ἂν ἀκόμη καμφθοῦν στή βιοπάλη, κι ἂν

γονατίσουν ἢ καί πέσουν στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἔχουν τό σθένος νά ξανασηκωθοῦν καί νά παλαίψουν, νά νικήσουν στή ζωή. Ἀκόμη κι ἂν παραστρατήσουν ἔχουν «ὀδόν ἐπιστροφῆς», διότι ἔχουν τό «πᾶ σῶ», τό ποῦ νά σταθοῦν γιά νά ὀρθοποδίσουν, νά ἀγωνισθοῦν καί νά νικήσουν. Διότι «πιστεύουν» καί «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Διότι καί στήν ὅποιαδήποτε δοκιμασία τους γνωρίζουν ὅτι θά ἔχουν καί τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί «σύν τῷ πειρασμῷ καί τήν ἔκβασιν». Ἀρκεῖ νά μή χάνουν τήν πίστη τους καί τήν ἐλπίδα στή βοήθειά Του.

Εἶναι διαπιστωμένο πάντως τό ὅτι «ὄσοι διαπαιδαγωγήθηκαν μέ τά νάματα τῆς θρησκείας μας καί ζοῦν μ' αὐτά ὡς πυξίδα ζωῆς, ἔχουν γερά «ἀντισώματα». Δυναμώνουν τή θέλησή τους ἀσκούμενοι στήν ἐγκράτεια, μαθαίνουν νά ἴενε «ὄχι» στήν ἱκανοποίηση διαφόρων ὀρέξεων καί ἐπιθυμιῶν, ὥστε ἄνετα εἶναι ἱκανοί νά ἴενε ἕνα λεβέντικο «ὄχι» καί στά ναρκωτικά.

Τώρα πλεόν ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα ἀλλήλωστε καί μέ τόν Ν. 2161/93, μπορεῖ καί ἰδρύει «Συμβουλευτικούς Σταθμούς» ἀκόμη καί σέ κάθε ἐνορία, ὁπότε μέ τούς «Κύκλους Προνοίας» μπορεῖ νά ἐπεκτείνει τό ἔργο τῆς ἀγάπης της καί στόν τομέα τῶν ναρκωτικῶν ὡς πρός «ἀσθενοῦντες».

Ἦδη μέ τή φροντίδα καί τή συνεχῆ μέριμνα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου

Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου ἔχει δημιουργηθεῖ στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν τό Ἴδρυμα Ψυχοκοινωνικῆς ἀγωγῆς καί στήριξης «ΔΙΑΚΟΝΙΑ» καί στά πλαίσια αὐτοῦ λειτουργοῦν:

1. «ΔΙΑΚΟΝΙΑ»

Ἴδρυμα Ψυχοκοινωνικῆς Ἀγωγῆς καί Στήριξης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Διεύθυνση - Γραμματεία:

Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως 29, 157 72, ἜΑ-νω Ἰλίσσια.

Τηλέφωνο: 210-7486181

e-mail: diakonia @ hol.gr.

2. Κέντρο Πρόληψης τοῦ Ἰδρύματος Ψυχοκοινωνικῆς Ἀγωγῆς καί Στήριξης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν «ΔΙΑΚΟΝΙΑ»:

* Διοργανώνονται σέ Ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν σεμινάρια πρόληψης γιά γονεῖς, κατηχητές, ἐφήβους κ.ἄ.

* Γίνονται διαλέξεις σέ ὅλες τίς Σχολές Γονέων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, σέ σχολεῖα, συλλόγους Γονέων καί ἀλλοῦς κοινωνικοῦς φορεῖς.

* Παρέχεται «συμβουλευτική» σέ χρήστες καί συνεξαρτώμενους (γονεῖς, ἀδέλφια κ.ἄ.).

α. Ὑμηττοῦ 147, 116 33, Παγκράτι.

β. Μακεδονίας 2-4, 157 72, Ζωγράφου.

Τηλέφωνο: 210-7513580.

e-mail: diakonia @ hol.gr.

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ποιμαντικῶν Θεμάτων καί Καταστάσεων, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.283.

Διανέμεται δωρεάν μέ τή φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Τύποις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.